

Palásthy Ágnes

Mi lesz veled, Cica?

Illusztrálta: Szimonidesz Hajnalka

OLVASÓI AJÁNLÓK

„Hét és fél éves lányomnak nagyon tetszett. Tátott szájjal hallgatta, néha ő olvasta. A kedvenc része az volt, mikor apuka visszaszólt a kocsit mosó szomszédnak.”

(Chovanecz-Molnár Éva, műfordító)

„Legjobban az tetszett nekem, hogy Bella megtarthatta a cicát. Jó volt még benne, hogy vicces is volt, például a cingár szomszéd, és volt benne izgalom is bőven.”

(B. Léna, 9 éves)

„Kerek egész, kedves kis mese, valóságos sztorival, amibe könnyen bele tudják élni magukat a gyerekek, lányok-fiúk, cica-kutyapártniak egyaránt.”

(B. Zsanett)

„Aranyos a történet. Egyszerű, de izgalmas az elejétől kezdve. Szívesen olvassa a lányom. Nekem (szülőként, pedagógusként) tetszenek a rövid mondatok, könnyen olvasható.”

(H-né M. Ildikó)

„Nagyon tetszett a történet. Örülök neki, hogy volt humor is benne. Vicces és egyben tanulságos is volt.”

(M. Szandra, 8 éves)

Palásthy Ágnes

Mi lesz veled, Cica?

Illusztrálta: Szimonidesz Hajnalka

Családomnak nagy szeretettel.

*Hálás köszönetem Dr. Kotorá Noémi állatorvosnak,
aki szakmai tanácsaival segített a történet írásakor.*

1. fejezet

– Anyu, ezt is tegyük bele a koszorúba! – trappolt Bella a kert végéből a bejárati ajtó felé. Összezárt öklében szorongatott valamit.

– Találtam egy szép tollat! Milyen madaré lehet? – nyújtotta Bella maga elé a kezét.

Viola, az anyukája az ajtóra akasztotta a közösen készített koszorút, aztán szemügyre vette a kissé megviselt madártollat.

– Nahát! Ez egy gyöngytyúké. Látod, a szürke alapon ezek a fehér pettyek, mintha apró gyöngyök lennének. Hogy kerülhetett ez ide a kertbe? Nem is hallottam gyöngytyúk hangját a közelben.

– Megismered a hangját? – csodálkozott Bella.

– Te is megismernéd, ha már hallottad volna – nevetett anyu.

– Szép kis jószág, de valami rémes, rikácsoló hangja van. Régen azt mondták róla, hogy elriasztja a patkányokat. Lehet, hogy azért tartják most is valahol a közelben.

Bella elgondolkodott, aztán célzatosan megjegyezte:

– A patkányokat egy cica is elriasztaná. Ha, mondjuk, volna egy cicánk...

Régóta szeretett volna már egy cicát, de eddig nem egyeztek bele a szülei.

Viola elmosolyodott a ravaszkodásra.

– Édesem, ezt már megbeszéltük. Egyelőre nem kell cica. Kicsi vagy még, nem tudsz gondoskodni róla. Tudod, az állat felelősség.

– Már elsős vagyok! Az elég nagy – tiltakozott Bella.

– Várjunk még egy kicsit, drágám! – simította ki a kislány homlokából a rakoncátlan, vörös fürtöket Viola. – Inkább dönts el, hová tűzzük a koszorúba a tollat!

– Ide az aljára, ahol nincs bogó – felelte Bella, és ágaskodva elhelyezte a fehér pettyes tollat. Aztán mindketten hátraléptek, és elégedetten vizsgálgatták az ajtódíszot, amit egy borostyánág-ból, meg az őszi kert bogyós növényeiből kötöttek.

– Szép lett – jelentette ki komolyan Bella, és bólintott. Majd apró kezét az anyja kezébe csúsztatva elindult befelé a házba. Már majdnem átlépte a küszöböt, amikor meghallott valami cérnavékony hangot.

– Anyu! Hallod?

– Mit? – nézett rá értetlenül az anyja.

– Pssst! – emelte a szája elé az ujját Bella. – Fülelj csak!

Viola elmosolyodott, és fülelt.

– Én semmit sem hallok.

– Most én sem... – sóhajtott lemondóan Bella. Ám ekkor újra megszólalt a vékony hangocska.

Most már az asszony is hallotta. Egy kiscica sírt valahol keservesen.

– Egy kiscica! Valami baja van – nézett sűrgetően az anyjára Bella.

– Ne aggódj! – felelte Viola. – Biztosan elcsavargott egy kicsit. Mindjárt jön a mamája, és hazaviszi. Gyere, menjünk be!

De Bella lecövekelt, és nem mozdult. Biztos nagyon fél egyedül az a kicsi cica, aki ilyen keservesen sírva hívja az anyukáját, gondolta.

– Várjuk meg, amíg jön a mamája! – kérte.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Jól van – sóhajtott Viola. – Várjunk egy kicsit.

Ekkor kikukkantott az ajtón Bella apukája, Károly.

– Hogy áll a koszorú? Ó, nagyon szép lett! – állapította meg elismerően. – Nem jöttök be?

– Sír egy cica – közölte Bella, és nagyot sóhajtott.

Károly a feleségére nézett.

– Tényleg – bólintott Viola.

A cica újra felnyávogott, és most már a férfi is meghallotta.

– Hol lehet? – nézett körül tanácstalanul. Lesétált a lépcsőn, és tett pár lépést a kertben. – Cicc, cicc! – szólította a cicát, mire az szívet tépő miákolással válaszolt.

– Károly, biztos van ennek a cicának gazdája – jegyezte meg a felesége bosszúsan. – Nem kéne idecsalogatni.

– De lehet, hogy eltévedt, és akkor megkereshetjük a gazdáját – győzködte a szüleit Bella.

– Hát, ebben van valami – helyeselt az apja.

Viola elnevette magát.

– Jó, nem bánom. De nem lesz a mi cicánk, rendben? Csak megkeressük a gazdáját.

Bella komolyan bólintott, aztán hangosan kezdte hívogatni a cicát: